

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 017324 18 Кж 10
Бања Лука, 11.10.2018. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Даниеле Миловановић и Мерсиде Бјелобрк, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених В.М., Г.П., О.Б. и А.П., због стицаја кривичних дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске и недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, одлучујући о жалби бранилаца оптужених В.М., Г.П. и О.Б., адвоката заједничке адвокатске канцеларије Ј.Ј. и Ј.И. из Б.Л. и браниоца оптуженог А.П., адвоката А. М. из Б.Л., изјављеним против рјешења Врховног суда Републике Српске, Посебног вијећа за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 017324 18 Кж 7 од 18.09.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 11.10.2018. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбијају се, као неосноване, жалбе бранилаца оптужених В.М., Г.П., О.Б. и А.П., изјављене против рјешења Врховног суда Републике Српске, Посебног вијећа за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 017324 18 Кж 7 од 18.09.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Врховног суда Републике Српске, Посебног вијећа за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 017324 18 Кж 7 од 18.09.2018. године, уважавањем жалби бранилаца оптужених В.М., Г.П., О.Б. и А.П., укинута је пресуда Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 017324 18 К 2-п од 26.3.2018. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење пред потпуно измјењеним вијећем.

Како су се оптужени налазили у притвору, рјешењем овог суда од 18.09.2018. продужен је притвор према свим оптуженим из притворског разлога прописаног у одредби члана 197. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) и по том рјешењу притвор може трајати најдуже једну годину.

Против наведеног рјешења, благовремено, жалбу су изјавили браниоци оптужених В.М., Г.П. и О.Б., адвокати заједничке адвокатске канцеларије, Ј.Ј. и Ј.И. из Б.Л., те бранилац оптуженог А.П., адвокат А.М. из Б.Л.

Браниоци оптужених В.М., Г.П. и О.Б., су жалбу изјавиле због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се рјешење преиначи и укине притвор, те оптужени пустите на слободу или да се рјешење укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Бранилац оптуженог А.П., жалбу је изјавила због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те повреде Кривичног закона, са приједлогом да се оптуженом укине притвор и пусти на слободу.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбе, ово вијеће је одлучило као у изреци рјешења из слjedeћих разлога:

Супротно жалбеним приговорима бранилаца оптужених В.М., Г.П. и О.Б., побијано рјешење није захваћено битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) и к) ЗКП РС. Наиме, одредбом члана 329. став 4. ЗКП РС прописано је да ако се оптужени налази у притвору (у случају укидања првостепене пресуде), другостепени суд ће испитати постоје ли још разлози за притвор и донијеће рјешење о продужењу или укидању притвора. Разлози за притвор су таксативно наведени од тачке а) до тачке г) члана 197. ЗКП РС, док основана сумња, није притворски разлог, већ иста представља општи услов чије постојање се мора утврдити да би се неком лицу одредио или продужио притвор, уз обавезно постојање један или више таксативно набројаних притворских разлога. Чланом 5. став 1. тачка а) Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција) (на који се овом жалбом указује), прописана је могућност „законитог лишавања слободе по пресуди надлежног суда“, међутим, законитост притвора не тражи правоснажну пресуду већ само законит притвор, што значи да притвор мора бити у складу са домаћим законом и Европском конвенцијом, како је наведено у тачки 29. Одлуке Уставног суда Босне и Херцеговине број АП-3076/18 од 05.7.2018. године.

Дакле, имајућу у виду напријед наведене одредбе, након укидања првостепене пресуде и враћања предмета на поновно суђење првостепеном суду, обзиром да су се оптужени налазили у притвору, правилно је вијеће овог суда побијаним рјешењем испитало да ли још увијек постоје разлози за притвор, а постојање основане сумње је у овој фази поступка неупитно, јер и даље егзистира потврђена оптужница. Потврђивањем оптужнице, претходило је проучавање исте заједно са доказима приложеним уз ту оптужницу, од стране судије за претходно саслушање првостепеног суда и утврђивање постојања основане сумње, како је то прописано одредбом члана 243. став 3. ЗКП РС.

Слиједом наведеног, са аспекта правилности и законитости побијаног рјешења, па тиме и „законитости притвора“, од одлучног значаја је чињеница да је побијано рјешење донесено у складу са одредбом члана 329. став 4. ЗКП РС, те чланом 5. став 1. тачка а) Европске конвенције.

Исто тако, супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог А.П., навођењем ријечи „а не да исти чине овако тешко кривично дјело“ на страни 3. побијаног рјешења, није повријеђен принцип «презумпције невиности» оптужених, јер је овај дио образложења наведен само у контексту постојања ванредних околности у времену релевантном за продужење притвора.

Надаље, жалбеним приговорима бранилаца свих оптужених се не може оспорити правилност чињеничне основе побијаног рјешења и закључак о неопходности продужења притвора након укидања првостепене пресуде, по успостављеном притворском разлогу из одредбе члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Разлози за такав закључак, дати у побијаном рјешењу су ваљано образложени и њихова правилност се не може оспорити жалбеним приговорима.

Наиме, правилно побијано рјешење доводи у међусобну везу околности под којима је извршено кривично дјело разбојништва, као и његове посљедице које се огледају у висини прибављање имовинске користи од преко 600.000,00 КМ и тјелесној повреди једног лица, као и то да је дјело извршено употребом ватреног оружја, нападом на блиндирано возило за транспорт новца на аутопуту којим се крећу и друга возила. Наведене околности се правилно у побијаном рјешењу доводе у везу са чињеницом да су оптужени В.М., А.П. и Г.П. били припадници МУП РС, СЈП, а што је било познато оптуженом О.Б.

Надаље, супротно жалбеним приговорима, правилно је побијано рјешење утврдило и постојање ванредних околности у времену релевантном за продужење притвора, кроз чињеницу неумањене заинтересованости медија (а посредством тога и јавности), који у својим ударним емисијама и дневницима на телевизији, те писаним средствима информисања, редовно обавјештавају јавност о овом кривичном дјелу и поступку који се води против оптужених, на који начин је шира јавност веома добро упозната са начином извршења предметног кривичног дјела, као и са чињеницом да су оптужени М., П. и П.1 припадници С. јединице МУП-а РС, а оптуженом О.Б. је ова чињеница, као саизвршиоцу била позната, да су наоружани аутоматским пушкама, а на снимку се види и припремљен ручни ракетни бацач М-80, да је шира јавност видјела употребу силе и пријетњу, пуцањем из ватреног оружја по возилу и у унутрашњости возила, те чин рањавања једног лица. Осим тога, шира јавност је упозната и са чињеницом да отуђени новац никада није пронађен, а ради се о великом износу новца, од преко 600.000,00 КМ.

Све напријед наведене околности побијано рјешење правилно цијени као ванредне околности у времену релевантном за продужење притвора, које би, пуштањем оптужених на слободу, изазвале реакцију грађана и довеле до стварне пријетње нарушавања јавног реда у смислу исказивања негодовања због неповјерења у рад полиције, поготово код чињенице да су оптужени В.М., Г.П. и А.П. били припадници С. јединице МУП-а РС.

Дакле, све те околности и по оцјени овог вијећа, у својој свеукупности несумњиво упућују на закључак да се ради о кривичним дјелима која су посебно тешка, које је побијано рјешење, заједно са законом прописаном казном за предметно кривично дјело и тиме могућности изрицања казне затвора од 10 (десет) година или теже, правилно цијенило као подлогу код утврђивања постојања притворског разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС, без обзира што је од извршења дјела протекло вријеме од око три године.

Слиједом наведеног, без основа су аргументи из жалбе бранилаца оптужених В.М., Г.П. и О.Б., те жалбе браниоца оптуженог А.П., у прилог тврдњи, да дати разлози у побијаном рјешењу о постојању ванредних околности, које би, пуштањем оптужених на слободу резултирале стварном пријетњом нарушавања јавног реда и тиме притворског основа из члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС, нису конкретизовани, нити засновани на доказима, па ни на индицијама, већ изнесени као апстрактни и засновани само на претпоставкама.

Из свих наведених разлога ово вијеће налази да су приговори жалби бранилаца оптужених, да није било мјеста продужењу притвора након укидања првостепене пресуде, неосновани, због чега је на основу члана 337. став 3. ЗКП РС, ваљало жалбе бранилаца оптужених одбити и одлучити као у изреци овог рјешења.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић